

El personatge

ENTREVISTA | ERNEST BENACH

PRESIDENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

“No hem de qüestionar el sistema parlamentari en funció d'un interès”

FRAN GARCIA / XAVI TEDÓ
Barcelona

El recentment reelegit president del Parlament, Ernest Benach, encara el segon mandat amb la il·lusió renovada d'acabar els projectes iniciats en la legislatura passada. Vol passar pàgina al passat i espera que els pròxims quatre anys siguin “profitosos”. Potser per això evita parlar de possibles conflictes en el futur i es mostra optimista amb el desenllaç del nou Govern.

—Quina opinió li mereix que Artur Mas digui que el tràmit d'entrevistar-se amb els candidats a la presidència és una comèdia?

—No hi hem de donar més importància: és un tràmit que s'ha fet sempre. Sempre que s'ha fet, ja se sabia qui tindria la presidència. El problema és que per una qüestió concreta i puntual d'ara es qüestiona un sistema que sempre ha funcionat i que és el que és.

—La reunió amb Mas va durar només cinc minuts. Van ser molt freds?

—En tot cas, van ser cordials.

—No es va parlar d'això?

—Sí que en vam parlar. I jo li vaig transmetre que el més important és qui demostra que pot fer el Govern. Perquè a partir de la demostració que pot fer-lo, s'encomana ser president, i això és diferent. No és pel fet de ser la força més votada que té dret a començar. Aquest sistema funciona des de fa 26 anys.

—I vostè creu que s'ha de continuar amb aquest sistema?

—El sistema parlamentari és el que ha funcionat a Catalunya tradicionalment des que tenim democràcia. I és el que funciona en la majoria de democràcies europees. Catalunya no n'és una excepció. A Galícia hi ha un Govern on el PP té una majoria àmplia de 37 diputats per 25 del segon grup, i no hi governen els populars. A Suècia, els conservadors han format govern tot i perdre per un marge molt ampli d'escons amb els socialdemòcrates. Aquest és el sistema parlamentari.

—Aquestes coalicions es van anunciar en campanya.

Benach, reelegit president del Parlament ■ ROGER CASTELLÓN

“Ara s'ha de governar aquest país i cadascú ha d'assumir el seu paper. Tan difícil és saber fer de govern com d'oposició”

—No podem qüestionar el sistema de manera permanent en funció d'un interès particular. Ara s'ha de començar a governar aquest país, i cadascú ha d'assumir el seu paper. I tan difícil és saber fer de govern com d'oposició. Els encoratjo a tots que ho facin tan bé com sigui possible pel bé del país.

—Té la sensació que serà una legislatura més o menys dura dialècticament al Parlament?

—Tinc el desig, la voluntat i les ganes que sigui una legislatura profitosa per al país. I no tinc ganes de prejudicar que pugui passar alguna cosa negativa. Ja n'hi ha prou en aquest país d'imaginar que tot anirà malament,

que tot serà un desastre, que les coses no funcionaran. Per què? Hem de fer el propòsit de fer-ho tan bé com sigui possible. No m'agradaria que d'entrada se suposés que les coses no han de funcionar bé. Hi pot haver discrepàncies molt fortes, però les formes sempre les hem mantingut, la relació de cordialitat sempre ha existit, els ponts per trobar solucions hi han estat; per tant, el diàleg com a eina principal en el treball parlamentari que es manté a la casa, no s'ha de perdre en cap moment. Els catalans tenim una paraula que és *enraonar* i aquest és un concepte fantàstic. I en aquesta legislatura hem d'enraonar molt en el sentit que descriu el concepte.

—Què és el que voldria evitar de la legislatura passada?

—No m'interessa la legislatura passada: és història. M'interessa el futur, i aquest passa justament per donar continuïtat a moltes de les coses que s'han fet i ser capaços que les coses vagin tan bé com sigui possible. En aquest sentit tot el que fa referència a la

modernització del Parlament i la seva internacionalització són elements que van en la línia del que estàvem fent. Però hi insisteixo: mireu el futur.

—Vostè parla d'apropar el Parlament a la ciutadania. Com es traduirà aquest acostament?

—Anava més enllà. A més d'apropar el Parlament a la ciutadania, cosa que ja hem fet en aquesta legislatura i que cal continuar fent, és que la cambra arribi a tot arreu. Per això hi ha una primera eina, que són els 135 diputats, en el sentit que siguin extensions del Parlament perquè això farà que s'estengui arreu del país, que la gent vegi els diputats com una extensió de la cambra, perquè vegi l'hemicicle com una cosa propera. També prosseguirem amb el Canal Parlament, que ha funcionat molt bé i que és una eina importantíssima perquè permet que les sessions es puguin seguir per Internet. I les visites pel territori han de continuar. En la legislatura passada em van faltar dues comarques per visitar. L'activitat ha de ser constant.

—Què vol aportar com a president en aquesta legislatura?

—Una cosa és el que vulguis aportar-hi, i l'altra, la que hi aportis definitivament. Al final és la història qui et jutja. És molt important que tinguem clara la

“No m'interessa la legislatura passada: és història. M'interessa el futur i donar continuïtat a les coses que s'han fet”

modernització del parlamentarisme amb l'objectiu de posar a la disposició dels grups parlamentaris les eines necessàries perquè la distància entre els partits i la ciutadania s'escurci. I això no és una feina que es pugui fer en una legislatura: s'ha de fer d'una manera constant. Hi ha elements que podrien permetre que el dia de les eleccions no hi hagi una participació baixa. És un dels objectius importants.

—L'entrada de Ciutadans li crearà algun problema?

—El poble de Catalunya ha decidit amb els seus vots que tres diputats d'aquest grup seran diputats que estaran al grup mixt. I punt. Ni hem de pressuposar que hi haurà conflictes. Senzillament hi ha una nova força política que ha entrat al Parlament.

—I en el tema de la llengua no preveu cap conflicte?

—No serà ni la primera ni l'última vegada que s'utilitza el castellà al Parlament. Com també s'ha usat l'aranès i no ha sortit en cap diari. No vull buscar problemes on no n'hi ha d'haver pas. L'única cosa que demano a tots els grups parlamentaris —i no solament a Ciutadans— és que no es perdi la perspectiva d'aquesta casa, en el sentit que les formes no s'han perdut mai. Aquí mai no s'hagut de cridar l'atenció a un diputat o fer-lo fora com ha passat en altres cambres, i crec que és un gran valor des del punt de vista del país.

—Què li sembla que Ciutadans hagi criticat la seva proclama

Continua a la pàgina següent ■

■ Ve de la pàgina anterior

“Visca Catalunya lliure” i el to tendenciós en el seu discurs d’investidura?

—Vaig dir moltes coses en el meu discurs i va ser molt més social que nacional. Cadascú fa el seu paper. El president del Parlament no és neutral ni ho ha estat mai. El president, a diferència d’Anglaterra o d’Escòcia, vota en totes les votacions. I quan voto a favor o en contra d’un projecte de llei, estic sent o no neutral?

—I no ho ha de ser?

—No ho he de ser, però he de garantir els drets de tots els diputats. No puc decantar-me per un grup o un altre en funció d’un conflicte que hi pugui haver. Haig d’aplicar justícia i el reglament en el Parlament, que és el que he fet en els darrers tres anys. Però la neutralitat no existeix. El discurs és una declaració d’intencions polítiques, i puc expressar el que sento. L’expressió final no deixa de ser un desig de llibertat més gran.

—I creu que tot Catalunya es pot identificar amb aquesta expressió?

—Tot el catalanisme d’aquest país s’ha identificat històricament amb aquesta expressió. He begut de les fonts del catalanisme, i tota la meua vida política ha estat en aquest entorn; per tant, no hi veig el problema. Fa tres anys vaig dir el mateix, i l’any 1980 Heribert Barrera també ho va dir. No passa res.

—Malgrat la seva voluntat per mantenir les formes, el diputat de Ciutadans Albert Rivera ha advertit que s’ha acabat l’oasi català.

—Espero que no es traslladi al Parlament.

—Vostè pensava fa un mes que seria president del Parlament?

—No. En política has de tenir molt clar que a vegades hi ets i a vegades no. Sempre estem a la disposició del país, del partit, però també de les circumstàncies i dels resultats. Tenia molt clar que m’havia compromès durant una legislatura i que ho havia de fer tan bé com fos possible i ara hi ha l’oportunitat de continuar moltes polítiques i podrem fer una política molt més global. N’estic molt content.

—I no s’hi veia fa un mes?

—Si sóc sincer, no m’hi veia fa un mes. No era el meu objectiu aconseguir ser president.

—Preferia ser conseller a president?

—La meua preferència era continuar. Això no vol dir que menysgingués altres opcions. Havíem estat tres anys, ens en faltava un per acabar la legislatura i els projectes que havíem iniciat —que els havíem acabat gairebé tots— requerien una continuïtat.

—Vostè creu que la ciutadania percep que el seu càrrec repre-

Benach vol apropar el Parlament a la ciutadania ■ ROGER CASTELLÓN

“Si sóc sincer, no m’hi veia fa un mes com a president del Parlament, però la meua preferència era continuar”

senta la segona institució del país?

—Cada vegada més. Sincerament, penso que el president del Parlament és una institució —no per mi— que ha anat consolidant aquesta imatge rellevant.

—Li agradaria convertir-se en el president del Parlament amb més legislatures amb una tercera reelecció?

—El raonable és fer dos mandats.

—En el futur s’ha plantejat ser conseller?

—M’he plantejat ser feliç i a vegades la felicitat passa per altres camins. La política m’apassiona: fa molts anys que

m’hi dedico i servir el meu país i treballar perquè el meu país sigui millor i cada cop més lliure serà un objectiu de tota la meua vida. Potser d’aquí a alguns anys ho continuo fent en un altre àmbit que no tingui res a veure amb la política.

—Quines han de ser les lleis prioritàries a aprovar en aquesta legislatura?

—N’hi ha moltes. Hi ha lleis estructurals que serviran per planificar moltes coses de futur i que requeriran un consens important, com la llei electoral o la nova ordenació del territori. També les lleis que emanen del desplegament de l’Estatut, on farà falta un esforç negociador molt gran. Després hi ha lleis més del dia a dia, que afecten molt més els ciutadans i que ja estaven fetes en la legislatura passada i que ara amb pocs retocs estaran en disposició de ser aprovades amb el debat corresponent. I en aquest paquet entren la llei de serveis socials, la llei de l’habitatge, la de la CCRTV.

—En la legislatura passada van quedar pendents moltes lleis.

—Van quedar-ne, però en totes les legislatures passa. També es van quedar perquè la legislatura va acabar abans d’hora. Però el fet que quedessin fa que hi hagi una base i una part del debat ja feta, i podrem avançar molt més de pressa.

—La llei electoral. Ara CiU veu més motius per canviar-la.

—A mi la llei electoral m’interessa canviar-la per fomentar la participació. M’interessa que hi hagi llistes obertes en les municipals o que el vot personal pugui existir. Ara perquè circumstancialment ha passat el que ha passat hem de plantejar-nos modificar-la? És necessària la seva refor-

“Ara perquè circumstancialment ha passat el que ha passat hem de plantejar-nos modificar-la”

ma, però no serà fàcil perquè necessita una majoria qualificada i hi pot haver vetos. Ara mateix costarà; s’ha de preparar el terreny perquè funcioni. Hi ha una feina molt important a fer, en la qual es podrà plantejar si cal optar per un sistema parlamentari o presidencialista. Però no oblidem que els grans objectius de la llei electoral no eren precisament aquests fa un any, sinó fomentar la participació perquè la gent s’hi impliqui més i vagi a votar més. Aquest era el debat; no confonguem el tret.

—I vostè creu que cal canviar de sistema?

—S’ha de continuar amb el sistema parlamentari perquè crec en aquesta institució.

—I continuarà sent així?

—Això dependrà de majories, minories, pactes i del consens a què s’arribi. Té més sentit i a casa nostra té més tradició i sempre ha funcionat el sistema parlamentari. El poble tria el Parlament i d’aquest en surt el Govern.

—I una segona volta?

—Una segona volta per triar què? President? Aleshores és un sistema presidencialista. El dia que tinguem República catalana potser es podrà fer un sistema diferent perquè aleshores s’haurà de triar president de la República.

—Les opcions són que el president sigui el més votat o una segona volta?

—La gent el que vota és el Parlament. No podem perdre la perspectiva històrica i per una circumstància puntual d’aquest moment generalitzar una qüestió. Aquest tema requereix molta serenitat i no fer-ho després d’unes eleccions.

—La seva trajectòria política sempre ha anat molt lligada a la de Josep-Lluís Carod-Rovira. El seu futur polític també va lligat a ell?

—És poc important el que facin les persones, l’important són els projectes polítics. M’agradaria continuar treballant al costat de Carod perquè hi ha una sintonia i una estima personal. El futur és imprevisible i en política és molt arriscat.

—Pensa que podrà fer aquesta feina des d’una vicepresidència que alguns diuen que és buida de poder?

—Podrà fer molta feina. Si pensés que fos buida de poder, li hauria demanat que no l’agafés.

—Vostè era dels qui tenien clar després dels resultats que calia apostar per reeditar el tripartit?

—Això quedarà en la meua percepció personal.

—Està content amb la reedició del tripartit?

—Estic content que Catalunya tiri endavant i ho estaria amb un altre govern. Estic satisfet del resultat que va tenir ERC i que sigui al Govern.

—El resultat d’ERC va ajudar que el lideratge de Carod estigui menys en dubte?

—Mantenir els equilibris en un partit no sempre és fàcil; però, quan s’aconsegueix treballar tots junts, els resultats vénen i acompanyen. La potencialitat de Carod i Puigcercós ha crescut després de les eleccions, gràcies a l’equip que hi ha al darrere. Això és un partit.

—Com s’explica que el president del Parlament hagi de desenvolupar un Estatut en contra del qual va votar?

—Nosaltres vam aprovar l’Estatut que va sortir d’aquest Parlament. Seria absurd que pel fet de manifestar que aquest Estatut no és el que va aprovar el Parlament, ara no es pogués gestionar. ERC utilitzarà aquest Estatut per governar i ara n’ha de fer l’eina més excel·lent perquè Catalunya tiri endavant, amb totes les limitacions que té per a nosaltres.

—El nou Govern ha prioritzat les polítiques socials a les reivindicacions nacionals?

—És una qüestió que s’haurà de plantejar el Govern. Catalunya sempre tindrà, però, damunt la taula el debat identitari perquè forma part de la nostra manera de ser. Però, quan parlem d’infraestructures o d’immigració, també parlem d’identitat en el fons.

—Quin és el millor i el pitjor record de la legislatura passada?

—El millor moment és el dia que s’aprova l’Estatut al Parlament el 30 de setembre, i el pitjor, quan surt ERC del Govern, que el recordo amb molta violència verbal. El dia del 3% també va ser dur.